

BLIJDE
HARTEN

LEESBOEK · VOOR · ROOMSCH
KATHOLIEKE · SCHOLEN · DOOR ·

A · VINCENT

Present-exemplaar

DIENT · BED · HEER
IN · VREUGDE
Ps · XCIX · I

3: DRUK

TEKENINGEN: HENRI LEEUWEN

UITGEVER: L. C. G. MALMBERG.
NIJMEGEN: 1906

1000
G. 23

100
VINC

Present-exemplaar

Blijde Harten

LEESBOEK

voor

Roomsch-Katholieke Scholen

door

A. VINCENT.

N°. 1 A.

Dient den Heer in vreugde.
Ps. XCIX : 1.

NIJMEGEN,
L. C. G. MALMBERG.
1906.

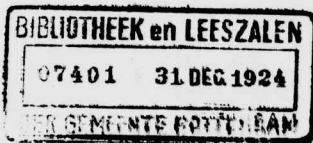
P 172 204 690 (1A)

P 172 205 441 (1B)

P 172 205 565 (2)

P 172 205 638 (3)

P 172 205 751 (4)

Informatiecentrum Jeugdlektuur
Gemeente Bibliotheek Rotterdam

1. Blijde Harten.

»O, kijk toch eens, Moe!... Ik heb weer een nieuw boek!... Zie toch eens, wat een snoeperig boekje dat is!» Zoo riep Treesje, toen ze uit de school kwam.

— »Ja» — zei moe — »dat is zeker een mooi boekje!... En kunt ge al lezen, wat hier vóór met groote letters staat?»

»Ja wel, mooi!... *Blijde Harten* staat er... Wat zou dat zijn, Moe?»

— „Wel kind, dat zijn de hartjes van zoete kinderen. Zoete kinderen zijn blij. Heb je nooit

eens gevoeld, hoe prettig ge waart, als ge heel netjes gebeden hadt? Of als ge heel zoet en gehoorzaam waart geweest?»

»O ja, Moe! Laatst nóg.»

— »Nu, die altijd zoet zijn, zijn altijd blij: die hebben *Blijde Harten*. Daarom kind:

Houd heel uw leven lank .

Uw hartje even blank.

2. Van onze Koningin.

Wij hebben eene Koningin! Zij heet Wilhelmina.

In Den Haag staat haar huis; 't is een *paleis*.

Het paleis van de Koningin zal wel groot en mooi zijn, denkt ge zeker. Dat zal ik u zeggen.

Het is wel zeer groot, maar erg mooi is het van buiten niet; van binnen is het mooi en rijk.

Wij hebben eene beste Koningin; alle menschen houden veel van haar.

Ze is dan ook zeer goed en heel vriendelijk.

Laatst is ze in onze stad geweest. Toen ze binnenreed, deed ze haast niets dan buigen tegen de menschen, die allemaal riepen:

«Leve de Koningin! Hoera!»

Ook mijn Moe en mij heeft ze gegroet, toen ze ons voorbijkwam.

Wat zeg je daarvan?

En drie dagen hebben we geen school gehad. 't Was altijd feest! En mooi!

'k Heb nooit, nog nooit zoo'n feest gezien!

Daar is geen voorbeeld van!

Ik zeg dan ook: zoo'n Willemien,

Daar heb je nog wat an!

In onze kerk wordt des Zondags voor de Koningin gezongen en gebeden. Ik hoop, dat God het zal verhooren, dan houden wij onze Koningin nog lang!

3. Voorzichtig.

Vader. Heb je 't al gehoord, Nelli?

Nelli. Wat belijft u, Vader?

V. Of je 't al gehoord hebt? ... van Alida?

N. Neen, Vader; ik heb niets gehoord ... Wat is er met Alida?

V. Die is zoo erg ziek.

N. Wat zegt U? ... Alida ziek? ... En van morgen was ze nog op school.

V. Juist ... En toen is ze thuis gekomen, heel warm en bezweet. Ze ging stil naar de keuken en dronk daar een glas koud water. Een kwartier later werd ze niet goed. En nu is ze zwaar ziek.

N. Arme Alida!

V. Ja; en zóó ziek, dat haar moeder bang is, dat ze dood zal gaan.

N. Zou dat waar zijn, Vader?

V. Best mogelijk ... En dat komt nu van haar koud water drinken, toen ze zoo warm was. Pas maar op; want jij drinkt ook wel eens wat veel water.

N. Nu, maar ik zal in 't vervolg voorzichtig zijn.

V. Dat is maar goed ook, anders zou het wel eens kunnen gebeuren, dat 't u ging als die arme Alida.

4. Een ezel met drie pooten.

— Vader heeft een ezel gekocht met drie pooten.

Dat zeg je zeker om te lachen! Daar kan toch niemand iets mee doen! Die kan niet eens goed lopen!

— Hij hoeft ook niet te lopen.

Moet die ezel niet lopen?... Ik geloof, dat je me fopt.

— Neen, ik fop je niet.

O, nu weet ik het al! Vader wil misschien den ezel hebben voor de huid, om er schoenen van te laten maken.

— Dat is ook iets!... Van een ezelsvel maakt

men toch geen schoenen!

Dan begrijp ik er niets van!... Een ezel met drie pooten!... Neen hoor, dat kan niet! Zulke ezels zijn er niet!

— En toch heeft vader zoo'n ezel gekocht.

Wat is dat dan toch voor een ezel?

— Luister: dat is een ezel om een schilderij op te zetten.

O ja!... Dat is een ezel met drie pooten... Dat was heusch een raadsel!

5. Raadsels.

I.

'k Ben eerst zoo wit als was;
Dan word ik groen als gras;
Dan langzaam rood als bloed,
En eindelijk zwart als roet.

kers.

II.

Het hangt of staat,
Het tikt en slaat,
Maar doet geen pijn. —
Wat kan dat zijn?

6. De Optocht.

Een optocht trekt er door de gang,
 En 't is een leven van belang!
 Voorop gaat Willem met de trom
 En trommelt vroolijk: »rom, bom-bom!»

De bekkens slaat de kleine Jet,
 »Trara, trara!» klinkt de trompet.
 En boven al dat leven uit,
 Klinkt blij en helder Theo's fluit.

En Heintje draagt het vaandel rond
 En om hem heen springt Fox, de hond,
 En aan een stok heeft Fien een das
 Gebonden, of 't een vlagje was.

En kijk! Nu volgt de Koning fier:
 Hij draagt een kroon van goudpapier:
 Ter eer van hem is 't heden feest,
 Want hij is juist drie jaar geweest.

7. Om te onthouden.

Kindren moeten spelen
 Vroolijk, maar in vree,
 Want Gods lieve Englen
 Spelen met hen mee.

8. Klip, klap! klip, klap!

Wat mankeeren die kinderen toch? ... Zie me dat spel daar eens aan! ... Een heele troep kinderen; en ze roepen maar steeds:

»Klip, klap! klip, klap!»

Kom eens hier, ventje!

— Wat belooft u, mijnheer?

Vertel mij eens, kereltje, wat is er te doen?

— Och, mijnheer, dat is die wilde Theo.

En wat is daarmee?

— O, mijnheer, 't is om te lachen! ... Maar het is zijn eigen schuld!»

Wat is het dan? Vertel eens op!

— U weet, de straat is ginder opgebroken. Daar ligt een groote hoop steenen. Nu, daar wou die wilde jongen maar aldoor op loopen en springen ... Dat duurde zóó lang, tot hij zijn schoenen stuk sprong ... ha, ha, ha! ... De zoolen hangen er nu los onder! ha, ha, ha! ... Telkens als hij een stap doet, gaat het: klip, klap! klip, klap! Zoo moet hij nu naar huis. Alle kinderen lachen hem uit en roepen: »Klip, klap! klip, klap!»

O, zoo! Maar ge moet Theo niet te veel plagen, hoor! Hij heeft al verdriet genoeg. En thuis krijgt hij zeker nog straf van zijne Moe ook!

9. Hagel.

Robbe-dobbe-dob!!

Hé, hé! wie komt daar op de ruiten trommelen? Dat is mogelijk de boeman wel! Of de zwarte knecht van Sint Nicolaas! Die kan soms ook zoo'n leven maken.

Neen, kindlief, dat heb je heelemaal mis! Dat is de boeman niet. En de knecht van Sint Nicolaas ook al niet. — Zie je niet, dat het hagelt?

O, ja! ... Boe, wat een weer! ... En wat groote korrels! ... Zie ze eens dansen over den grond! ... Het zijn juist suikererwtjes.

Ja, maar ze zullen wel heel anders smaken, denk ik.

Dat geloof ik ook. — Ik zal er eens een opeten. Zóó! ... Hier heb ik er een ... Brr! wat is dat koud! 't Lijkt wel ijs!»

Kijk, 't houdt al op! Als 't nu maar niet begint te regenen. 'k Ga gauw mooi weer vragen:

Onze Lieve Heertje,

Geef mooi weertje;

Geef mooien dag,

Dat het zonnetje weer schijnen mag!

10. Bid eerbiedig.

De kleine Frans is gisteren voor het eerst mee naar de kerk geweest. Wat was hij daar netjes! Hij bleef heel stil op zijn stoel zitten en keek naar het altaar, wat de priester daar deed. Daarbij bad hij

heel eerbiedig aan zijn rozenkransje. Lezen kan hij nog niet genoeg. Hij is pas in het vijfde boekje en dan kan men nog niet goed in een kerkboek lezen.

Frans is nog klein; maar hij is toch al heel braaf. O, hij bidt altijd zoo eerbiedig.

«Als men in de kerk en onder het bidden niet eerbiedig is» — zegt zijn Moe — «dan is men onbeleefd tegen onzen Lieven Heer!»

Moet men beleefd jegens de menschen zijn, dan veel meer nog jegens Onzen Lieven Heer. En daar heeft zijn Moe groot gelijk in.

Dat heeft Frans goed begrepen en onthouden.

Als gij allen dat ook goed onthoudt, zult gij altijd met eerbied bidden.

11. Het morgengebed van Frans.

Lieve Heertje, thans begint
 Weer een nieuwe dag,
 Maak, dat ik weer als uw kind
 Vlijtig leeren mag!
 Dat ik voortga in de deugd,
 Dikwijls aan U denk,
 En altijd de grootste vreugd
 Aan mijn ouders schenk!

12. Goed geraden.

Vader zat met zijne twee kinderen Lucie en Alice in de kamer.

»Vader, geef u nog eens een paar raadseltjes op,» vroeg Lucie.

»Och ja, doe dat nog eens, als 't u belieft,» zei Alice.

»Luistert dan,» zei Vader. »Welke haan kraait er niet?»

»De haan van den toren!» riep Lucie.

»De haan van een geweer!» zei Alice.

»Allebei geraden,» zei Vader. »Nu verder: Welken hoed draagt niemand op het hoofd?»

»Een vingerhoed!» riepen de beide kinderen tegelijk.

»Alweer goed. Maar nu: Op welke stoelen gaat niemand zitten?»

Lucie wist het niet.

Alice stond ook al te denken. Na een poosje riep : »Ik weet het, Vader. Op paddestoelen gaat niemand zitten.»

»Goed!... Jij bent slim, hoor! Nu nog een voor 't laatst. Wacht eens, hoe is dat ook weer... o ja... van welke borden eet men niet?»

»Van schoolborden!» riepen ze allebei.

»Nu,» zei Vader, »jelui kunt goed raden, hoor!»

13. Het Bord.

Ken je wel een bord?

— O ja wel; daar eet ik elken dag van.

Mooi; ken je ook nog een ander bord?

— Een ander bord, zeg je?... Ha, ik weet het al: een schoolbord.

Juist. En wat weet je zooal van een schoolbord?

— Nog al heel wat. Luister maar eens. Dat bord is van hout gemaakt. Het hangt tusschen twee palen, net hoog genoeg, dat alle kinderen er goed op kunnen zien. Het kan omhoog en omlaag geschoven worden. Zóó kunnen alle kinderen er ook bij, om er op te schrijven. Nu kan het ook nog draaien. Als het dan aan één kant vol is, kan er aan den anderen kant op geschreven worden.

Je weet het goed, hoor! Ik maak je wel mijn compliment! En wat zeg je wel van zoo'n bord?

— Dat het zeer slim gemaakt is. Die dat gedaan heeft, heeft veel verstand!

Ja. En als gij goed leert, wat er op komt staan, zult gij ook verstandig worden.

14. Mooi gezegd.

Jan, Mina, Marie, Willem en Bernard zaten heel zoet aan tafel te spelen en te keuvelen. Ze praatten over van alles. Op eens zei Jan:

— »Zeg eens, wat zou je wel doen, als je heel veel geld had?»

Mina. Dan kocht ik gauw een mooie pop; de mooiste, die er te vinden was.

Marie. En ik kocht een prachtige naaidoos.

Willem. En ik een heusch paard! Hop, hop hop! Wat zou ik rijden!

Jan. En ik een timmerdoos!... Wat echt, hoor!

Ha, ha, ha! lachten de kinderen. Vader had er ook plezier in! Hij klopte de asch van zijn sigaar en zei:

»En ij dan, Bernard? Wat zou jij er mee doen?»

Bernard. Ik, Vader?... Ik kocht een heele winkel brood!

Allen schoten in een luiden lach.

»En wat dan?» vroeg Vader.

Bernard. Dan liet ik al de arme menschen bij mij komen eten, Vader.

Vader klopte Bernard op het hoofd en zei: »Braaf zoo, mijn Bernard! Dát hoor ik gaarne. God zal u loonen, als gij zoo goed voor de armen zijt!»

15. Weet gij dat wel?

Zeg, Wim. ik zal je eens wat vragen, dat je niet weet. Van wien krijg je een boterham?

Wel, van mijn Moe.

Mis! — *Gij krijgt een boterham van Onzen Lieven Heer!...*

Och kom, ik krijg dien van Moe; ze snijdt hem van brood.

En hoe komt zij aan dat brood?

Dat komt de bakker elken morgen brengen.

Mooi; maar de bakker dan?

Dat is nog al duidelijk; die bakt het zelf van meel.

Van wien heeft hij dat meel?

Natuurlijk van den molenaar.

Natuurlijk?... maar waar haalt de molenaar dat dan?

Hij haalt koren bij den boer en dat maalt hij op zijn molen tot meel.

O zóó!... Maar de boer, waar haalt die dat?

Wel, die zaait het op zijn akker en dan groeit het dáár.

Juist; maar wie laat het groeien?

Dat doet Onze Lieve Heer.

Ha, ha!... Dus dan krijg jij een boterham van Onzen Lieven Heer.

16 Zoo lui wil ik niet zijn.

Kukeleku! Kukeleku!

Zoo kraaide de haan. En hij deed het zoo hard, dat je 't wel een kwartier ver kon hooren.

Ting, ting, ting, ting, ting, ting!

— »Dat is al zeven uren!» zei Moeder, »en nu ligt ons Fritsje nog te bed! Anna, ga Frits eens roepen!»

»Fritsje, Fritsje!» riep de meid. »Kom, jongen, sta op!... Netjes een kruisje maken, hoor!... Toe, gauw!... 't Is al laat!»

— »Hoe laat dan, Anna?»

»Al zeven uren! Kom, gauw!»

Anna ging heen en alles werd weer stil. Frits sliep stilletjes door!

Een tijdje later kwam Moeder zelf. Fritsje lag nog diep onder de dekens.

»Fritsje, Fritsje!» riep Moeder. »Sta gauw op! Vlug!»

— »Ja, Moeder, ik kom,» bromde Frits onder de dekens.

En wat deed hij nu? Toen hij meende, dat Moeder weg was, keerde hij zich nog eens om en bleef liggen!

Maar Moeder was blijven staan. Zij pakte Frits bij den arm en deed hem opstaan. Nu moest hij wel!

Foei, foei, wat een langslaper!

Neen, neen, zoo lui wil ik niet zijn! Ik heb laatst een versje gelezen, dat was zóó, geloof ik:

Het Haantje.

Wat roept het haantje? Kukeleku?

Mijn lieve kind, het noodigt U

Om, zooals hij, vroeg op te staan

En netjes dan naar school te gaan.

En zoo doe ik ook. Ik vind het heerlijk 's morgens zoo vroeg.

En iedereen zegt, dat vroeg opstaan zeer gezond is.

Dat geloof ik ook, want ons Fritsje ziet er heelemaal niet frisch uit.

17. Het eerste Bloemke.

Ei! liefelijk viooltje,

Zeg mij eens, kleine guit,

Waarom loopt gij de bloemkes

Een tijdje steeds vooruit?

Ik kom, daar ik zoo klein ben,

Vroeg in den schoonen Mei,

Want kwam ik later, ventje,

Dan liept ge me voorbij!

18. Avondgebed.

Lieve Heertje, was ik stout,
 Heb ik kwaad gedaan,
 Zie nu, hoe het mij berouwt.
 Zie mij vriendlijk aan!
 En eerbiedig vraag ik U,
 Die mij zoo bemint:
 »Vader, och, vergeef het nu,
 Toe, vergeef uw kind!»

19. Aardig.

Gisteren was neef Piet uit Venloo bij ons. Wat hebben wij pret gehad! O, dat is toch zoo'n prettige neef!

Eerst vertelde hij mooi van Roodkapje, Blauwbaard, Klein Duimpje en nog veel meer.

Toen maakte hij met zijn handen een konijntje op den muur. Juist of het leefde. Het speelde met zijn ooren en pootjes! Wat was dat toch aardig!

»Nu zal ik je allemaal eens een kunstje leeren» — zei Piet.

Hij nam een pen, deed er zwarten inkt aan en vroeg: »Wie kan met zwarten inkt *rood* schrijven.»

»Ik niet, ik niet!» riepen allen en keken Piet verwonderd en begeerig aan.

»Niet?» zei Piet — »Ik wel!... Kijk maar!»

Hij nam een stuk papier en schreef met heel vette letters eene r, twee oo's en een d; zóó:

rood

»Wat heb ik nu geschreven?»

»Rood!» riepen wij.

»Nu kunnen jelui allemaal rood schrijven met zwarten inkt.»

Was dat nu niet aardig?

20. De Vogelverschrikker.

Joost, wat ga je daar doen?

Ik ga een mensch maken.

Wat zeg je daar?.... Een mensch maken?....

Maar dat kan je toch niet.

Ik kan alles — zei Joost — en hij sloeg een korte lat over een lange lat.

Maar, Joost, dat is een kruis.

Heb maar geduld, ventje! Alles niet in eens. — Joost nam een prop hooi, maakte dien aan 't bovenstuk van het kruis vast en bond er een ouden handdoek over.

Zie zoo — zei hij — dat is zijn hoofd.

Toen wond hij een bos stroo aan de lange lat en daarna stak hij twee stokken onder in het stroo.

Ha, ha, ha! Nu heeft je pop drie beenen, Joost!

Joost liet 't ventje maar lachen. Hij ging naar binnen en haalde een versleten broek, een gescheurde jas en een ouden hoed voor den dag. Hij schoof de twee broekspijpen aan de stokken, die in 't stroo staken en bond toen de broek met een touw om het stroo vast. De jas werd met de mouwen aan de dwarslatten gestoken en dekte vervolgens den geheelen stroobos. Den hoed zette hij op den handdoek met hooi.

Hoera! voor Joost!... Wat een mooie boeman!! Maar waar is die nu voor, Joost?

Dat is nu een vogelverschrikker, die de musschen uit den kerseboom moet houden, jongen.

Meer zei Joost niet, maar haalde een ladder en klom met den vogelverschrikker in den boom. Daar bond hij hem met de lange lat stevig aan een tak vast. Zie zoo — zei Joost, toen hij weer beneden was — nu zullen de musschen wel wegblijven! Ze zullen wel bang worden voor zoo'n reus van een mensch.

21. Dat gebeurt wel eens meer.

»Moe, mag ik wat zout hebben, als 't u belieft?»

— »Zout, ventje? zout?... En wat wou je daarmee doen?»

»Ik wou zoo graag in den tuin vogeltjes gaan vangen, Moe»

— »Doe je dat met zout, Alfons?... Zaad, meen je?»

»Nee, Moe, geen zaad... zout!... gewoon zout!

De jongens zeggen, dat je de vogeltjes zout op den staart moet leggen, dan kun je ze zóó maar vangen.»

— »Ah, zoo!... Nu, ga dan maar naar de keuken en vraag aan Jansje een heele ton.»

»Hè, Moe!... zooveel heb ik niet nodig: een half handje is genoeg.»

— »Nu, een half handje dan... je doe maar.»

Een beetje later zat Alfons met een heel ernstig gezicht in den tuin achter een boom te loeren. Na een uur kwam hij pas binnen.

— »Wel, Fonsje» — zei Moe — »hoe is het gegaan?... Nu heb je zeker wel een heele vlucht musschen, vinken, nachtegaals en ooievaars gevangen?»

Alfons zei niets.

Hoeveel vogels, denk je wel, dat hij had?

Geen één.

De jongens hadden hem gefopt.

Zoo iets gebeurt wel eens meer.

22. Goede Kinderen.

Dat zijn pas goede kinderen! Zij zijn altijd even vroolijk!... Ja, ik zal ze noemen; ze heeten Bertus, Frans en Rika: twee broertjes en een zusje. Dat zijn wezenlijk lieve kinderen. Zij bidden goed, zij spelen zoet en zijn volstrekt niet stout. Zij zijn altijd even beleefd en maken nooit ruzie. Nee, men hoort hen nooit kibbelen.

Vader en Moeder houden dan ook zeer veel van hen, dat begrijpt ge wel. Zij krijgen ook veel mooi speelgoed. Dezer dagen hebben zij weer een sportkar gekregen. Dat was een pret, jongen, jongen!... Bertus was paard. Hij liep in een keurig tuig en trok lustig het wagentje voort. Frans en Rika zaten in den wagen en zongen — terwijl het paard op maat stapte:

Hop, hop, hop,

Hop, hop, hop,

Paardje, rijd maar in galop.

Langs de groene wallen

Paardje moet niet vallen!

Als Bertus moe is, is Frans paard en dan Rika. Ieder op zijn beurt.

Als Moe roept: »Komt, kinderen, nu is 't genoeg!... Den wagen weg!» dan zijn zij niet boos, zij dreinen of pruilen niet, maar zetten aanstonds netjes den wagen op zijn plaats en doen, wat Moe graag heeft. Zóó moesten alle kinderen zijn.

23. Een raadseltje van den haan!

Ik weet een haan, een grooten haan!
 Hij kan niet kraaien en niet gaan;
 Toch staat hij bijna nimmer stil.
 Wie van het weer iets weten wil
 En vraagt, waar komt de wind vandaan?
 Kijkt maar naar hem, den . . . . .

24. Hobbelpaard.

Hop, hop! mijn vroolijk hobbelpaard!
 Nu moet ge rijden met een vaart;
 Want och, ik heb zoo'n groote haast,
 Ik moet wat halen van hiernaast; —
 Daar is door Moeder, om de pret,
 Een bord met kersen neergezet,
 En als ge nu niet gauw voortmaakt,
 Misschien was 't bord dan leeggeraakt:
 Dus rep je, rep je, wat je kan,
 Dan krijg je er ook een kersje van,
 Want Vader zeit: een vlijtig paard,
 Dat is de haver dubbel waard.

25. Straf gehad.

Gerard had vóór de klas moeten staan, met de lei onder den arm. Dat vond hij niet prettig. Maar het was toch zijn eigen schuld en

Eigen schuld wordt niet beklagd!

heb ik dikwijls hooren zeggen. Dan moest hij maar beter oppassen.

Meester had hem wel tienmaal gewaarschuwd. Gerard vergat het telkens weer.

Onder het lezen wist hij drie-, viermaal de les niet. Onder het schrijven en sommen maken zat hij zijne lei vol te krabbelen. Niemand kon er iets van lezen. Als de meester sprak, zat hij met andere kinderen te babbelen en te praten. Hij maakte meester, zichzelf en andere kinderen in de war. O, het was meer dan erg!

Geen wonder dus, dat hij dáár moest staan. Toen de andere kinderen naar huis gingen, moest hij nog nablijven om zijn lesje te schrijven.

Toen deed hij het netjes. Gelukkig! Hij mocht dan ook nog al gauw weggaan.

Hij zal wel zorgen, dat het in 't vervolg niet weer gebeurt.

Dat is zeer wijs.

26. Een echte jongen.

O foei! wat een weer!... 't Regent, dat 't giet!... Daar zou je geen hond doorjagen! — En wie stapt daar toch zoo door? — Wie mag dat zijn? Hij schijnt niet bang voor wat regen te wezen. Nu, hij heeft een flinken keep aan met een kap. Zijn schooltasch er onder, dan wordt die ook al niet nat. Maar wie is dat toch? Je kan zoo'n kind niet meer kennen met zoo'n keepkap.

O, ha! ik zie het al!... 't Is Emiel, geloof ik. Nu, dat verwondert mij niet.

Die is niet bang, hoor! En vooral niet van een beetje regen! Als 't regent, dan zingt hij:

«Koele regendropje,
Val maar op mijn bloote kopje!
'k Ben niet bang; heb maar geen nood;
Van wat nat ga ik niet dood!»

Wat zeg je er van? Is Emiel niet een echte jongen? Zijn Moe heeft hem dat zoo geleerd! Je behoeft ook niet bang te zijn, dat zij hem voor een buitje thuis laat blijven. Sommige kinderen blijven om een wissewasje uit school.

Emiel niet! »Al dat thuisblijven — zegt zijn Moe — is niets gedaan! Onder de vakantie hoef je niet naar school, maar als er geleerd moet worden, dan niet voor wat regen de school verzuimd!»

Heeft zijn Moe geen groot gelijk?

Uw Moe zegt dat ook, wed ik.

Maar ik ken toch wel kinderen, die zeuren om te mogen thuisblijven, als het regent.

Gij ook?

27. Leer van buiten.

Dertig dagen heeft November,
April, Juni en September,
Februari *acht en twintig* alleen,
De andere *dertig en één*.

28. Een Sprookje.

Vader was op reis en Moe met Fientje waren alleen thuis. Nu had de kleine wat langer mogen opblijven, maar toen ze eindelijk in bed lag, moest Moe toch eerst iets vertellen, evenals alle andere avonden.

»Maar, kind», zei Moe, »je hebt veel te veel slaap; je luistert toch niet. En 't is ook veel te laat voor kleine kinderen!»

»O, neen! Ik ben nog klaar wakker, Moe!»

»Nu, voor dezen keer dan,» zei Moe en ze begon: Op een avond ging de zon onder. Dat zag de wind; dadelijk hield hij op met waaien en zei: »Als de zon gaat slapen, ga ik ook naar bed.»

Geen blaadje ritselde er nu meer aan de boomen: die waren met den wind gaan rusten.

Dat merkten de vogeltjes, die op de boomtakken zaten en ze riepen: »Kijk, de boomen slapen al! Nu wordt het ook bedtijd voor ons!»

De koeien in de weide hoorden of zagen nu geen enkel vogeltje meer.

»Boe! boe! boe! boe!» bulkten ze, »als de vogeltjes slapen, dan doen wij 't ook!» En ze gingen met den koewachter naar den warmen stal.

»Zie zoo!» zei de koewachter; »nu de koeien slapen, kan ik ook naar bed.» En hij bad zijn rozenhoedje en ging te rusten.

Toen kwam de maan door de wolken kijken. Ze

zag over het geheele land, of alles in rust was, zooals het behoorde en zei toen:

»De koewachter waakt niet,

De koe graast niet,

Het vogeltje zingt niet,

Het blaadje trilt niet,

De wind waait niet,

De zon schijnt niet,

Maar Fientje slaapt niet!

Wacht ik zal . . . . .»

»Gauw, gauw! Slapen, Fientje!» zei Moe, »anders» . . .

Het kleine ding schaterde het uit van lachen. »Hè, Moe, wat een mooi sprookje! Dank u wel, Moe! Nacht, Moe!»

29. Toch eerst bidden.

Henri was ziek geworden in school; o, zoo ziek! De meester had hem door zijn oudste broertje naar huis laten brengen.

Moeder schrok, toen ze het ventje zag, zóó bleek was het.

«Wat scheelt er aan, kind?» vroeg ze angstig.

Maar Henri kon het niet zeggen: hij ging op een stoel zitten schreien.

't Kind zal eene kou gevat hebben, dacht Moeder en gauw maakte ze wat anijsmelk klaar. Dat moest

Henri drinken en toen bracht Moe hem naar bed. Ze stopte den kleine warmpjes onder, gaf hem een kruisje op het voorhoofd en zei: «Ga nu zoet slapen, ventje, dan ben je morgen weer beter.»

Hè, wat deed het warme bed den zieken Henri goed! Hij sliep haast dadelijk in.

Een kwartiertje later was hij toch alweer wakker en hij schrok: hij had zijn avondgedje vergeten! Gelukkig, daar kwam Moe. «Moe, Moe,» riep Henri, «ik moet op!»

— Wat is er dan, kind?

«Ik moet nog bidden. Moe. Ik heb mijne drie Wees-gegroetjes vergeten!»

— Och, kind, blijf nu maar rustig liggen. Onze Lieve Heer zal je dat heelemaal niet kwalijk nemen, hoor!

«Maar, Moe, mag ik ze dan op bed bidden?» En Henri wilde al op zijne knietjes gaan zitten.

Maar Moe wilde dat niet. «Lief kind,» zei ze, «blijf maar stil liggen. Vandaag hoeft dat niet, hoor! Bid zóó maar!»

En, eerbiedig de handjes gevouwen, begon de kleine luidop de drie Wees-gegroetjes te bidden.

Moeder was aangedaan. En de Engelbewaarder, die ook naast het bedje stond, haastte zich, de avondbede van den kleinen zieke te dragen naar den troon van onze Moeder in den hemel.

30. 's Avonds, als ik slapen ga.

's Avonds, als ik slapen ga,
 Volgen mij veertien engeltjes na;
 Twee aan mijn hoofdeind,
 Twee aan mijn voeteneind,
 Twee aan mijn rechterzij,
 Twee aan mijn linkerzij,
 Twee, die mij dekken,
 Twee, die mij wekken,
 Twee, die mij wijzen
 Naar 's hemels Paradijzen.

31. De Kikvorsch.

Heb je ooit een kikvorsch gezien?

Kikvorschen zijn aardige dieren. Ze kunnen in het water en op het land leven. Ze hebben gewoonlijk een groen jasje aan, dat wil zeggen, dat ze heelemaal groen zijn. Sommige kinderen vangen de kikvorschen. En dan martelen en dooden zij die diertjes. Dat vind ik toch niet aardig. Het beestje doet niemand eenig kwaad; waarom het dan mishandelen?

In de zomermaanden kwaken de kikkers hun een-tonig liedje in slooten en vijvers.

De kikker is een goede weerprofeet.

Als hij stil en diep in 't water zit, denk dan maar gerust, dat het regenen zal. Maar komt hij boven en kwaakt hij, dan komt er bepaald mooi weer. Dat heb ik in een versje geleerd, waar dit inkwam:

»Als in 't stille avonduur

»Zijn gekwaak klinkt langs de velden,

»Wat zou hij ons dan willen melden?

»'t Zal mooi weer zijn op den duur.»

Daar stond dit ook nog bij, wat je maar goed moet onthouden:

»Plaagt het aardig diertje niet,

»Martelt niet, gij stoute kind'ren!

»Waarom zoudt ge 't beestje hind'ren?

»Denkt, dat God uw wreedheid ziet.»

32. Kwak, kwak, kwek, kwek!

De kikvorsch zit in 't water,
De dikke, vette man,
En zingt zijn avondliedje
Zoo mooi als hij maar kan:
Kwak, kwak! kwek, kwek!

Hij zingt het maar wat heerlijk,
Dat lustig avondlied.
Hij blaast zich op en denkt dan:
Zóó kan het niemand niet.
Kwak, kwak! kwek, kwek!

Met zijne groote kijkers
Gluurt hij intusschen rond
En vangt het dansend mugje
In zijnen wijden mond.
Kwak, kwak! kwek, kwek!

Kom, Vorsch, eens fiks gezongen;
Kwaak lustig, waterman,
En zing geheel den zomer,
Zoo goed als je maar kan:
Kwak, kwak! kwek, kwek!

33. De eerste Brief van George.

't Was een heel werk geweest! Maar nu was de brief toch klaar.

Meester had er aan geholpen en toen had George den brief opgeschreven voor zijn Moe. Die was juist met Nieuwjaar op reis. Toen hij er mee thuis kwam, zei zijn Pa: «Jongen, lees hem eens op». En George las:

Lieve Moe,

U is wel ver weg, Lieve Moe, maar toch komt uw kleine George u even verrassen. Ik dacht: Moetje zal wel bedroefd zijn, als ik haar geen wenschie breng, en dat zou ik niet graag hebben.

Daarom roep ik u een hartelijk: Zalig Nieuwjaar toe. Ik heb den Lieven Jezus gevraagd, of Hij mijn lieve Moe nog lang wil bewaren. Dat zal Hij zeker wel doen.

Dag Moe! Zalig Nieuwjaar van

uw kleinen George.

«Jongen,» zei Pa, «dat is een mooie brief, hoor! Wat zal Moe blij zijn, als ze hem ontvangt!»

Nu, dat geloof ik ook! Ik wou, dat ik zoo'n mooien brief kon schrijven als George.

34. Fruit.

Zie je die twee daar wel zitten?

— Waar dan?

Dáár, vlak voor je neus, in 't grasperk.

— O dáár?... Ja, dat zijn Koosje en Toosje, twee zusjes... Wat staat daar voor haar? Dat is zoo waar een mandje met peren... Of die ook smaken zullen!

Dat denk ik ook!... Ik belieف ook wel gaarne peren. Peren, appelen, druiven, kersen en alle fruit is gezond; maar dan moet je daarbij op twee zaken letten.

— Zoo; en welke zijn die?

Dat zal ik je eens zeggen. Ten eerste, dat je er nooit te veel van eet:

Van zuur of van zoet,

Te veel is niet goed.

Ten tweede, dat je nooit fruit eet, dat niet rijp is. Daar kun je erg ziek van worden:

Is de appel of de peer nog groen,

Dan kan hij u veel schade doen.

Maar de peren van Koosje en haar zusje zijn heerlijk rijp. Laat ze er maar gerust een paar van opeten.

Als ze het goedvinden, zal ik haar wel een handje helpen ook!

35. Luie Miet.

Wat kent die Marie toch nog weinig! Verbeeld je... Van morgen moesten we op school tien sommen maken. Zij had er maar één goed. Daarna moesten we van 't bord een lesje lezen. 't Was telkens fout. Ze las *drop* voor dorp, *krek* voor kerk, *olokje* voor volkje, *boordjes* voor broodjes en nog meer van die fouten. Alle kinderen lachten haar uit.

Is Marie dan zoo dom?

Volstrekt niet. Maar ze is lui; zóó lui, dat de kinderen haar gewoonlijk »Luie Miet» noemen.

Foei, dat is leelijk. Als zij zoo doorgaat, zal zij zeker niet naar eene hogere klas gaan. En dan is het haar eigen schuld.

In de catechismus is het ook al zoo. Zij kent de geboden nog niet eens.

't Is toch jammer! Marie zou anders zoo'n flink meisje zijn.

Ik hoop, dat ze nu eens wijzer zal gaan worden. Ze moet maar eens goed de gebeden leeren en dan goed bidden. Haar Engelbewaarder helpt haar dan zeker. Dan zal ze voortaan ook niet meer »Luie Miet» genoemd worden, maar: »Vlijtige Marie.» Dat klinkt heel wat mooier.

36. De Sneeuwman.

Kijk dien sneeuwman, kameraad,
Hoe hij daar te dreigen staat
Met zijn stok!... En toch, ik weet,
Hij doet niemand eenig leed.
Zeg eens, sneeuwman, arme bloed,
Wat gij met dien stok wel doet?

't Is, voorwaar, een vreeslijk man,
Die niet slaan, noch loopen kan,
En zoo bleek en aaklig ziet!...
Lieve zon, och schijn toch niet,
Anders zakt hij straks ineen,
En drijft met het water heen.

37. Foei, hoe leelijk!

Foei, wat kan die kleine Wim jokken!

Hij kwam van middag veel te laat in school. En 't was toch zijn eigen schuld, want hij was op straat blijven spelen. We hadden nog geroepen: «Wim, vooruit! anders kom je zeker te laat! 't Is al vijf minuten voor half twee!» Maar die ondeugende Wim speelde door en wou niet luisteren.

Hij kwam 'pas, toen we al gebeden hadden.

Daar stond hij nu!

— «Waarom kom je zoo laat, ventje?» vroeg Meester.

«Ik heb eene boodschap voor mijn Moe gedaan, Meester,» zei Wim.

Foei! wat vonden we dat leelijk.

— «Zoo, ventje,» zei Meester, «ik zal het van avond eens aan je Moe vragen, hoor! Ga nu maar zitten!»

Wim ging zitten; maar den heelen middag was hij bang. Als Meester het aan Moe vroeg, kwam alles uit.

Dat was al het begin van zijn straf voor het liegen. Als Wim dat leelijke jokken niet aleeft, krijgt hij zeker nog eens den bijnaam van:

Wim, den leugenaar!

38. Moeders wiegeliedje voor broertje.

A — A — A —

Van heisa-hopsasa!

Het avondklokje heeft geluid

Nu gauw je mooie kleertjes uit!

A — A — A —

Van heisa-hopsasa!

E — E — E —

Kom naar je wiegje mee!

Zie, 't maantjen is al opgegaan,

En de Englen steken lichtjes aan.

E — E — E —

Kom naar je wiegje mee!

I — I — I —

Daar sta je op moeders knie...

En wip! [gesprongen uit mijn arm

In 't kleine bedje, zacht en warm:

I — I — I —

Dat 's één, dat 's twee, dat 's drie!

O — O — O —

Hier lig je lief, zie zoo!

Sluit de oogjes als twee bloempjes dicht,

Tot weer de blijde morgen licht.

O — O — O —

Hier lig je lief, zie zoo!

U — U — U —

Suja, mijn kindje, su!

Uw Engel wiegt en houdt de wacht,
Kus moeder eerst nog goeden nacht.

U — U — U —

Suja, mijn kindje, su!

39. De kleine dokter.

«Wat zullen we nu spelen?» vroeg Cato. «'t Blijft maar regenen; we kunnen den heelen middag niet in den tuin. Weet je wat! Ik zal moedertje spelen. Mijn pop is mijn ziek kindje en jij bent de dokter. Ga nu in de voorkamer; daar woont ge. Dadelijk zal ik U over de zieke komen spreken.»

Dat vond Frits leuk. Hij vroeg aan Grootmoe even haar grooten bril te leen en trok zijn overjas aan met bonten kraag.

Toen ging hij in de voorkamer in een groot boek lezen. Deftig, heel deftig; hij was immers dokter!

Tik-tik! gaat het op de deur.

«Binnen!» roept Frits.

«Goeden morgen, dokter!» zegt Marie. «Wil U

even naar mijn kleine komen kijken. Ze is zeer ziek!»

— Zoo, juffrouw! Is 't zoo erg! Ik kom dadelijk, hoor! Waar woont u?

«Vlakkbij, dokter; Ruiterlaan nummer 14.»

— Best; ik kom.

Een oogenblik later was de dokter er al. Wat deed hij deftig! Cato moest haast hardop lachen. Maar ze keek toch heel ernstig en zei: «Hier is de zieke, dokter. Is het erg?»

De dokter haalde zijn horloge uit den zak en keek daarop, terwijl hij den pols voelde. Toen zei hij: «'t Zal nog al losloopen, juffrouw. 't Kind is alleen maar wat verkouden. Ik zal haar een drankje voorschrijven. Daarvan moet U ze elk uur een lepel geven. Over een paar dagen kom ik nog eens zien.»

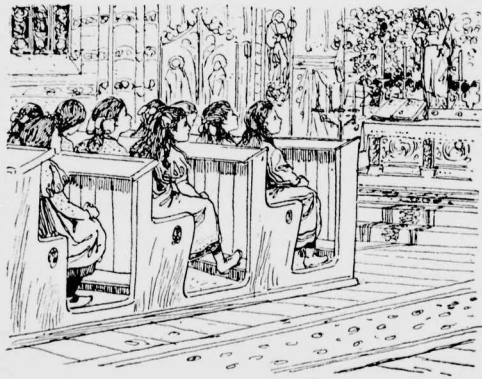
Toen ging de dokter heen. Hij had het ook zoo druk, want er waren nog zooveel zieken, die hij bezoeken moest.

40. Een heerlijke Meimorgen.

*O, Moeder, zoo teeder,
Zoo heilig, zoo goed,
Och, zie op ons neder
Wees blijde gegroet!*

Onze Zuster kan heel mooi vertellen! Dat zeggen alle kinderen. Maar zoo mooi als gisteren heeft zij het nog nooit gedaan!

Zij vertelde van de Lieve Moeder Gods! 't Was ook de eerste Zaterdag der Meimaand!
En toen zongen we een Maria-liedje.

Het stond op het bord, maar telkens als het woord »Maria» kwam, keek ik even naar het mooi versierde beeld op de kast. En toen het lied uit was, ja, toen gebeurde er iets heel bijzonders.

»Kinderen! in de rij!» zei Zuster.

In de rij? Nu al? En 't was pas half tien! Waar zouden we naar toe gaan?

Met den vinger op den mond liep Zuster voorop en stilletjes, heel stilletjes gingen we over de plaats naar de *Kapel*.

Op de teentjes liepen we over het dikke tapijt en gingen in de banken zitten.

Wat was het mooi in de Kapel! En hoe prachtig was de troon van Maria! Heerlijk! heerlijk!

In eens was Zuster weg!

Zachtjes was zij naar het zangkoor gegaan en . . . daar speelde zij op het orgel het mooie lied, dat wij pas geleerd hadden!

We kenden het dadelijk terug!

Daar begon de Zuster ook te zingen. We moesten meedoen. In het begin durfden we niet goed, maar na een oogenblik wel en we zongen hardop, wel tweemaal:

*O, Moeder, zoo teeder,
Zoo heilig, zoo goed,
Och, zie op ons neder,
Wees blijde gegroet!*

41. Gezellig.

— »Wat hebben wij toch van ochtend gezellig gelezen!»

— »Gezellig?... Hoe dat? — Hadt ge dan een nieuw boek?»

— »Neen; juist niet; maar we lazen om een nieuw te krijgen.»

— »Ging dat dan zoo buitengewoon?»

— »Ja!»

— »Dat begrijp ik niet — Lezen is toch lezen.»

— »Dat is wel zoo; maar toch was het wat anders.

Hoor maar. We hadden ons boek uit.

«Zie zoo» — zei meester — «nu wil ik nog eens hooren, wie 't goed kent. We beginnen vooraan en dan mag ieder zoo maar doorlezen. Maar die fout maakt, is af; dan leest de volgende. Alle kinderen mogen opletten en den vinger opsteken, als ze een fout hooren. Wie nu zijn vinger opsteekt, als er geen fout gelezen is, is onoplettend; die verliest een goede punt.»

Sommige kinderen lazen maar één woord; andere één regel en waren dan af. Ik dacht: »Ik zal goed kijken, dan heb ik een lange beurt.» Ik heb wel haast een heele bladzijde gelezen; toen was ik pas af. Toch waren er twee jongens, die nog meer mochten lezen.

Was dat nu niet gezellig?

INHOUD.

	Bladz.
1. Blijde Harten	3
2. Van onze Koningin	4
3. Voorzichtig	5
4. Een ezel met drie pooten	6
5. Raadsels	7
6. De optocht. A. Pat, Kinderleven	8
7. Om te onthouden	9
8. Klip, klap! Klip, klap!	10
9. Hagel	11
10. Bid eerbiedig	12
11. Het morgengebed van Frans	13
12. Goed geraden	14
13. Het Bord	15
14. Mooi gezegd	16
15. Weet gij dat wel?	17
16. Zoo lui wil ik niet zijn	18
17. Het eerste Bloemke	19
18. Avondgebed	20
19. Aardig	21
20. De vogelverschrikker	22
21. Dat gebeurt wel eens meer	24
22. Goede kinderen	25
23. Een raadseltje van den haan. Lovendaal Heye	26
24. Hobbelpaard	26
25. Straf gehad	27
26. Een echte jongen	28
27. Leer van buiten	29

INHOUD.

	Bladz.
28. Een sprookje	30
29. Toch eerst bidden	31
30. 's Avonds als ik slapen ga	33
31. De Kikvorsch	34
32. Kwak, kwak, kwek, kwek	35
33. De eerste brief van George	36
34. Fruit	37
35. Luie Miet	38
36. De Sneeuwman	39
37. Foei, hoe leelijk	40
38. Moeders wiegeliedje voor broertje. Van Meurs.	41
39. De kleine dokter	42
40. Een heerlijke Meimorgen	44
41. Gezellig	46